

Баба Кера.

Ехъ, царичке, Стоянка е добра жена... знамъ ли азъ?
И Иванку отъ нѣколко време насамъ съвсѣмъ другъ е ста-
нѣлъ... мисли много, не спи по цѣли ношти, плаче...

Мария (оште пѣ-съ голѣмо безпокойство).

И плаче, казвашъ?

Баба Кера.

Че знамъ ли го за какво, пиле мое; Стоянка казва.

Мария.

Иди си сега, бабо; азъ штѣ те повикамъ, когато ми
дотрѣбашъ.

Баба Кера (гледа я смаяно; посвивва рамена).

Горката! какво ли ѿ е? Никога не сѣмъ ѿ виждала
така. (утива си умислена).

ЕВЛЕНИЕ 4.

МАРИЯ САМА.

Мария (ходи умислено, поспирва се и пакъ ходи).

Тя го обича отъ цѣла душа и сърце... той за нея е
всичко на тойзи свѣтъ... тя туку ходи у него, а той по
цѣли ношти не спи, мисли, плаче... (поспирва се и мисли; стрѣсва се)
Тудорка? (пристѣпва) Да, Тудорка е млада, Тудорка е хубавица...
Ами... (спира се) ами, какво ште стане тогава съ мене? (въздиша
и склучва ръцѣ) и зашто ми е тогава това, че сѣмъ царкиня,
че сѣмъ царска дъщеря? Пѣ-добръ да не живѣѣ тогава на
тойзи свѣтъ!... пѣ-добръ жива да ме заровятъ въ студената
земля!... (ходи, поспирва се и мисли) Иванко! Иванко! колко те оби-
чамъ азъ! колко ми си милъ и драгъ!... Но ти ште ме о-
бикнешъ ли понѣ на полвина толкосъ, колкото азъ тебе?
Кой ште ми каже това? кой ште ме увѣри и успокои? (ходи)
Тудорка... Тудорка оште пѣ-вече ми усили страхътъ...
(спира се и мисли) Тя е хубавица... тя наистина е хубавица...
но, никой, Иванко, никой не би те обичалъ тѣѣ много, тѣѣ